

Játék határok nélkül?

Több vagy kevesebb Európát? Ez itt a Hamletet is megszegényítő kérdés. Ha a júniusi eseményeket vesszük számba, akkor Penka tehát minden bizonnyal a kevesebb Európa mellett tenné le a voksát. De ha már mindenféleképpen Európa, akkor az legyen szociálisan érzékeny. De mi is történt hősünkkel?

Penka tehát egy szép borongós hajnalon – abból a korántsem csak tehenekre jellemző indíttatásból, miszerint a szomszéd fűje zöldebb – elindult legelészni a környéken. Addig-addig legelészett, amíg – megfelelő úti okmányok nélkül – átlépte a bolgár–szerb határt, és annyira zöld volt a fű Szerbiában, hogy két hétig ott is maradt. Ez még talán megbocsátható lenne, a gondok azonban akkor kezdődtek, amikor vissza akart térni hazájába, azaz az unión belülre, és az ottani hatóságok számon kérték rajta a Szerbiából hozott esetleges betegségeket egy uniós irányelvre való hivatkozással. Papírok hiányában azonban a bolgár hatóságok azt az egyáltalán nem barátságos döntést hozták, hogy a bizonytalanságra való tekintettel szegény párát meg kell ölni. Ez nem biztos, hogy a legarányosabb döntés volt. Jött is, aminek jönnie kellett: a nemzetközi nyomás. Úgy hírlik, hogy még maga Paul McCartney is felemelte a szavát. Penka ügyét így ismét elővették, és azt a logikus döntést hozták, hogy orvosi vizsgálat alá vetik a tehenet. Egy szó, mint száz, Penka megmenekült, de reméljük, ezután kétszer is meggondolja majd, mielőtt egy uniós jogszabályt ki akar játszani.

Ha már Európának ebben a szegletében járunk, időzzünk még itt egy kicsit. Júniusban döntött úgy a szlovén kormány, hogy bepereli Horvátországot a luxembourgi székhelyű Európai Unió Bírósága (EUB) előtt. Szlovénia azt sérelmezi, hogy az egy évvel ezelőtt a javára meghozott hágai nemzetközi döntőbíróóság döntését Zágráb ezidáig nem tartotta tiszteletben. Ismeretes, hogy a két uniós tagállam között fennálló határvita a Piráni-öböl feletti felügyelet kérdését érinti, azaz hozzáférést az Adriai tengerhez. Az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés 259. cikke alapján az EUB-hoz fordulni egy másik tagállammal szemben se nem barátságos, sem pedig kockázatmentes vállalkozás. Utoljára Magyarország próbálkozott ezzel az eljárással, szintén egy – Szlovákiával fennálló – „határincidens” kapcsán. Az úgynevezett Súlyom-ügyben hozott bírósági ítélet óta már tudjuk, hogy a személyek szabad mozgásához fűződő joga kivétel nélkül mindenkit megillet, csak a magyar köztársasági elnököt nem. A határokat érintő feszültségek vagy legalábbis viták nemcsak Közép-Európát és a Balkánt érintik, mivel mindez a 2015-ös migrációs válság óta egész Európában a figyelem központjába került, és nincs olyan tagállam, amelyiknek ne lett volna emiatt kisebb-nagyobb incidense uniós vagy unión kívüli szomszédjával. És ha már június, akkor említsük meg az európai állam-és kormányfők csúcstalálkozóját, és ha európai tanácsi (EiT) találkozó, akkor a migrációs válság-kezelést és egy kompromisszumot is. De a június 28–29-i EiT-ülésem nem

akármilyen kompromisszum született. Ez egy igazi „à la carte”-megoldás. Olybá tűnik ugyanis, hogy ez egy olyan európai megoldás lett, amely kapcsán minden tagállam majd azt csinál, amit csak akar: Európán kívül kezeli a kérdést, saját területén hoz létre zárt menekültközpontokat, illetve rögzítették, hogy önkéntes alapú lesz a relokáció. Tehát itt semmi nem az, aminek látszik: ellentétben bizonyos deklarációkkal ugyanis vagy nem európai megoldás, vagy pedig a papírra vetett következtetések közül néhányat nem gondoltak komolyan. Valami azt súgja, hogy nem utoljára szerepelt az EiT étlapján a migrációs válság kezelésének kérdése.

Kecsmár Krisztián
főszerkesztő

